

Panium - Nomer Wolu

Gambaran Umum Garis Katelu

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleukus III Ceraunus mrentah sedhela minangka raja wiwit taun 226 nganti 223 SM sadurunge dipatèni utawa tilar donya ing kahanan kang misterius. Seleukus III iku dadi pendhahulu langsungé Antiokhus III. Kaloro sadulur iki nggambarake “putra-putra” ing ayat sepuluh, lan padha nggambarake Reagan lan Bush ing taun 1989.

Nanging para putrané bakal kaprucut, lan bakal nglumpukaké pasukan gedhé akèh cacahé; lan mesthi ana siji sing bakal teka, banjir nglimputi, lan nerusaké lumaku; banjur dhèwèké bakal bali, lan kaprucut manèh, nganti tekan bètèngé. Daniel 11:10.

Ayat kaping sepuluh iku minangka garis katelu lan makili “wektu wekasan” ing taun 1989. Ayat iku gegandhèngan karo ayat kaping patang puluh saka pasal sewelas lan Yesaya wolung ayat wolu. Panyambung ing telung ayat iki netepake manawa ayat kaping sewelas makili perang Ukraina saiki, kanthi Putin lan Zelenskyy minangka para lawan sing digambarake ing Peperangan Raphia kang katetepake ana ing ayat kaping sewelas. Ayat kaping rolas nemtokake kahanan sawisé perang Ukraina lan nasibipun Putin. Ayat kaping telulas nganti limalas yaiku peperangan Panium.

Tema ing ayat sepuluh yaiku “wektu wekasan,” lan cocog karo prinsip-prinsip sing gegandhèngan karo pambukakaning bebener ing “wektu wekasan,” ayat iku, sanadyan mung siji ayat, ngemu akèh garis-garis ramalan sing kawewakili. Ayat sepuluh mènèhi pratandha wiwitaning sajarah sing kasamun ing ayat patang puluh, kang nandhani wiwitaning gerakan malaékat katelu lan panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat èwu.

Ayat punika nyambungaken pitung wekdal wonten ing Imamat kalih dasa enem, kados ingkang dipunidentifikasi wonten ing sesanti ingkang kawiwitan wonten ing Yesaya bab pitu. Sambetan punika nandhani manunggaling kaallahan kaliyan kamanungsan, inggih punika panyampurnaning rahasia kasalehan nalika muniipun kalasangka kapitu, ingkang dados bilai kaping tiga saking Islam.

Ayat punika nandhani taun 1989 dados wekdal pungkasan, lan lumantar sesambetanipun kaliyan pitu wekdal wonten ing Imamat 26, ayat punika nglebetaken bebener dhasaripun William Miller, sarta pambrontakan taun 1863. Ayat punika miwiti sajarah kapingidan saking ayat patang puluh. Mila, punika dados unsur ingkang wigati tumrap tambah ing kawruh ingkang dumugi ing wekdal pungkasan ing taun 1989, lan miwiti ilustrasi kenabian bab prastawa-prastawa njawi ingkang nyusun sajarah kapingidan saking ayat patang puluh, lan lumantar sesambetanipun kaliyan pitu wekdal ugi nandhani prastawa-prastawa batin wonten ing sajarah antawisipun taun 1989 lan undhang-undhang Minggu.

Angka sepuluh iku minangka lambanging pacoban, lan gegandhèngané ayat-ayat iku karo wahyu ing Yesaya pitu maringi panegasan marang pangerten bab kayektèn.

Awit sirahing Siria iku Damsyik, lan sirahing Damsyik iku Rezin; lan sajroning sawidak lima taun Éfraim bakal diremuk, nganti ora dadi bangsa manèh. Lan sirahing Éfraim iku Samaria, lan sirahing Samaria iku putrané Remalya. Manawa kowé ora precaya, satemené kowé ora bakal diteguhaké. Yesaya 7:8, 9.

Kowé ora bakal diteguhaké manawa kowé ora precaya yèn sawijining “sirah” makili kutha krajan (Samaria lan Damsyik) lan sawijining ratu (Rezin lan Pekah, anaké Remalya). Manawa kowé ora mangertèni telung pralambang sing bisa silih gentèni kuwi, ana ing konteks Yesaya wolu, ayat wolu, (kang padha karo wahyu ing bab pitu) mula kowé ora bakal bisa ngenali Putin lan Rusia minangka ratu ing sisih kidul ana ing ayat sewelas nganti limalas.

Saiki mulane, lah, Pangéran ndhatengaké marang wong-wong mau banyuning kali, kang deras lan akèh, yaiku ratu Asyur lan sakèhé kaluhurané; lan dhèwèké bakal munggah ngungkuli kabèh ilining salurané, lan ngliwati kabèh pinggiré: Lan dhèwèké bakal nembus Yehuda; dhèwèké bakal mbludag lan ngluwahi, nganti tekan ing guluné; lan ambané swiwiningé bakal ngebaki saindhenging jembaring tanahmu, hé Imanuel. Yesaya 8:7, 8.

Tema ayat sapuluh punika inggih menika sawijining prosès pangujian tiga tataran ingkang kawiwitan nalika wekdal pungkasan lan nuntun dhateng pungkasaning mangsa percobaan nalika undhang-undhang Minggu.

Lan panjenengané ngandika, “Lungaa, Dhanièl; awit tembung-tembung iki wus katutup lan kasêgel nganti tekan mangsa wekasan. Akeh wong bakal kasucèkaké, lan diputihaké, lan diuji; nanging wong duraka bakal tumindak duraka; lan ora ana siji waé saka wong duraka kang bakal mangertèni; nanging wong wicaksana bakal mangertèni.” Daniel 12:9, 10.

Ing “wektu wekasan” kitab Daniel “kabukak segelé,” lan sawijining proses panggudangan telung tataran kaya kang dipratélakaké déning tembung “diresiki, lan diputihaké, lan dicobai” wiwit lumaku. Wong-wong “wicaksana” padha mangertèni, déné wong-wong “duraka” padha ora mangertèni. Kurangé pangertené, padha kaya kurangé lenga ing pasemon bab sepuluh prawan, njalari wong-wong iku katumpes.

Umat-Ku padha katumpes marga saka kuranging kawruh; awit sira wis nampik kawruh, Aku uga bakal nampik sira, supaya sira aja dadi imam tumrap Aku; marga sira wis lali marang angger-anggering Allahmu, Aku uga bakal nglalèkaké anak-anakmu. Hosea 4:6.

Tembung “Umat-Ku” tegesipun umat prajanjian, lan umat prajanjian punika badhé katampik lan katumpes amargi “kirang kawruh.” Hukum Minggu ing Amerika Serikat punika tenger dalan ing pundi prakara-prakara dipunlirwakaken utawi dipunélingi malih. Élinga ing dinten Sabat punika bebener saiki ing titik punika. Ing ngriku sundelipun Tirus

dipunélingi malih. Ing ngriku Gusti Allah ngélingi dosa-dosanipun Babilon wonten ing Wahyu.

Lan aku krungu swara liyane saka swarga, ngandika, Metua saka ing dheweke, he umat-Ku, supaya kowe aja nganti melu bagean ing dosa-dosane, lan supaya kowe aja nampani pageblug-pagebluge. Amarga dosa-dosane wus tekan ing swarga, lan Gusti Allah wus ngèngeti sakehing pialane. Wangsulana dheweke kaya dheweke wus males marang kowe, lan tikelna marang dheweke kaping pindho miturut sakehing pakaryane: ana ing tuwung kang wus diisine, isenana marang dheweke kaping pindho. Wahyu 18:4-6.

Ana ing kono para anak, utawa generasi pungkasan profètis saka Adventisme Laodikia, dipunpedhot. Ana ing kono wong-wong kang déning Daniel sinebut “wong ala” nduduhaké yèn wong-wong iku wis “lali” marang angger-anggering Allah, lan pérangan saka angger-anggering Allah kang padha lali iku yaiku pranatan-pranatan utawa angger-angger profètisé Allah. Cakupan tegesé cetha yèn wong-wong iku kurang “kawruh” kang saya ditambahi nalika kitab Daniel kabikak. Daniel mbandhingaké “wong wicaksana” karo “wong ala,” lan Gusti Yesus mbandhingaké “prawan-prawan wicaksana” karo “prawan-prawan bodho.” Amos nandhani golongan kang padha iku minangka “prawan-prawan endah,” yaiku wong-wong kang ora bisa nemokaké piwulang profètis kang dilambangaké déning sisih wétan, lor, lan segara-segara.

Lah, bakal tumeka dina-dina iku, pangandikané Pangéran Yehuwah, manawa Ingsun bakal ngutus paceklik ana ing nagara iki, dudu paceklik roti, lan dudu ngelak marang banyu, nanging ngelak krungu pangandikané Pangéran. Lan wong-wong bakal mblayang saka segara tekan segara, lan saka lor nganti mangétan; bakal mrana-mrene nggoleki pangandikané Pangéran, nanging ora bakal nemu. Ing dina iku para prawan ayu lan para nom-noman bakal lesu merga ngelak. Wong-wong sing sumpah demi dosané Samaria, sarta kandha: Demi uripé allahmu, hé Dan; lan: Demi uripé tata-carané Beersheba; iya wong-wong mau bakal rubuh, lan ora bakal tangi manèh nganti salawas-lawasé. Amos 8:11-14.

Pesen kang ora bisa padha temokake iku digambarake déning papan panggonan kang padha golèki nalika padha “nglambrang saka segara tekan segara, lan saka lor nganti tekan wetan.” Amos ngandika yèn “prawan-prawan ayu” iki ana ing sawijining “paceklik” anggoné krungu “Sabdané Pangéran,” lan yèn “ing dina iku wong-wong mau bakal mlayu mrana-mréné nggolèki pangandikané Pangéran, nanging ora bakal nemokake.” Pesen kang kabukak segelé saka kitab Daniel ing wekasaning jaman taun 1989 minangka panggeneping ayat patang puluh lan uga ayat sepuluh saka pasal sewelas iku diringkes ana ing rong ayat pungkasan saka pasal sewelas.

Nanging pawarta saka wetan lan saka lor bakal gawé gundah marang dheweke; mulane dheweke bakal maju kanthi bebendu gedhé kanggo numpes lan tumpes banget wong akèh. Lan dheweke bakal masang tarub-tarub kratoné ing antarané segara-segara ing gunung suci kang mulya; nanging dheweke bakal tekan pungkasané, lan ora ana wong

kang bakal nulungi dheweke. Daniel 11:44, 45.

Para prawan bodho, éndah lan ala kang ora nduwèni lenga, pesen saka wétan, lor lan segara kang nampik kawruh sarta prejanjian lan Angger-anggeré Allah, kaèling déning Allah nalika ana hukum Minggu. Ana telung paprangan kang dipratélakaké ana ing ayat sepuluh nganti limalas. Aku misahaké telung paprangan iki dadi telung sajarah, nanging nalika dipandeng bebarengan, iku uga dadi sawijining garis, awit ayat sepuluh mbukak “wektu pungkasan” lan mulané miwiti sawijining proses pangrêksan telung tataran.

Ayat sepuluh magepokan kaliyan pitu wektunipun Imamat kalih dasa enem lan mila kaliyan dhasar-dhasar Adventisme saha pakaryanipun William Miller. Lampah kapindho saking tigang lampah punika inggih punika ujian visual ingkang kawiwitan nalika pepadhang ayat sewelas lan perang Ukraina kabikak. Ujian kapindho punika visual lan nglambangaken satunggaling ujian gegayutan kaliyan kabisan kita kanggé mangertos prastawa-prastawa jaman samenika ing salebeting pepadhanging Sabda Allah ingkang nabi-nabiaken. Ujian katiga punika Perang Panium saking ayat gangsal welas, ing pundi asmanipun Simon Barjonah kaowahi dados Petrus, lan kanthi mekaten nandhani panyegelanipun satus patang puluh sekawan ewu sadèrèngipun wekdal sih-rahmat katutup wonten ing angger-angger Minggu saking ayat nembelas.

Nalika kita nimbang katoné Antiochus Magnus ing saben telung peperangan kang kaajabaké déning ayat sepuluh, sewelas, lan limalas, kita uga weruh ing sajarah ayat sanga tekan nembelas bab munggah lan rubuhé nabi palsu sajroning wangsit Kitab Suci.

Ayat siji nganti papat nandhani munggah lan ambruke kakuwatan naga. Ayat sanga lan sepuluh nandhani 1798 lan 1989, sarta kanthi mangkono, ayat sanga nganti nembelas nandhani munggah lan ambruke nabi palsu. Ayat patang puluh nganti patang puluh lima nggambarake munggah lan ambruke kéwan galak. Ayat sanga lan sepuluh uga selaras karo rong “wektu pungkasan” ing ayat patang puluh, yaiku ing 1798 lan 1989.

Srimangsa White maringi katrangan kanthi cetha bilih salah paham ngenani “wektu wekasan” njalari kabingungan tumrap ing ngendi ramalan-ramalan punika kudu ditrapake.

“Akeh wong saiki, ing taun 1897, padha nindakaké prekara sing padha, amarga padha durung duwé pengalaman ing sajroning pekabaran pangwujian kang kinandhut ing pekabaran malaékat kapisan, kapindho, lan katelu. Ana wong-wong kang nggolèki Kitab Suci kanggo bukti yèn pekabaran-pekabaran iki isih ana ing tembé. Padha nglumpukaké bebeneré pekabaran-pekabaran mau, nanging padha gagal maringi panggonan kang samesthiné tumrap pekabaran mau ing sajarah kenabian. Mulané wong-wong sing kaya mangkono kuwi ana ing bebaya nuntun wong akèh marang kasasaran bab netepaké panggonan pekabaran-pekabaran mau. Padha ora weruh lan ora mangerti wektu wekasan, utawa kapan pekabaran-pekabaran mau kudu dipanggonaké. Dinané Gusti Allah wus cedhak kanthi lampah kang tanpa swara, nanging wong-wong kang dianggep wicaksana lan agung padha ngoceh bab ‘pendhidhikan sing luwih dhuwur’ kang disangkani asalé saka manungsa kang winates. Padha ora mangerti

pratandha-pratandhané rawuhipun Kristus, utawa wekasaning jagad.” Sermons and Talks, jilid 1, 290.

Tema ing ayat sepuluh iku yaiku “wektu pungkasan,” lan ana sawetara “wektu-wektu pungkasan” sing kaidentifikasi ing pasal sewelas. Yen panjenengan “ora weruh lan ora mangerti” “wektu-wektu pungkasan” ing pasal sewelas, panjenengan ora bakal mangerti kapan “pesen-pesen iku kudu ditempataké.” Panjenengané ngandika, “ana wong-wong sing lagi nylidiki Kitab Suci,” lan kaya déné para nabi kabèh, tembung-tembungé ngarah marang dina-dina wekasan, mulané ing dina-dina wekasan, wong-wong sing dipunidentifikasi déning panjenengané iku minangka sawijining golongan sing ora mangerti wektu pungkasan, mula wong-wong mau uga minangka “para prawan ayu” ing Amos sing tiba lan ora tau tangi manèh.

Ing pasal sewelas ayat siji, Darius lan Kores padha ngadeg bebarengan kanggo nandhani wektu wekasan ing taun 1989. Nalika Ptolemeus lunga menyang Babil lan nggawa ratu lor dadi tawanan ing Mesir ing taun 246 SM, sing salajengipun dados pralambang tumrap taun 1798 kados dipunwastani ing ayat pitu ngantos sanga, punika minangka “wektu wekasan.” Ayat sepuluh punika “wektu wekasan” ing taun 1989.

1798 punika pungkasaning kalih ewu gangsal atus kalih dasa taun panyebaran tumrap karajan Israel sisih lor, ingkang kawiwitan ing taun 723 SM. Sewu kalih atus enem dasa taun salajengipun, ing taun 538, kapausan mrentah salebeting sewu kalih atus enem dasa taun ngantos dumugi taun 1798. Taun 1798 punika satunggaling “wektu pungkasan,” awit punika pungkasaning pitung mangsa, lan ugi pungkasaning sewu kalih atus enem dasa taun, saha sewu kalih atus sangang dasa taun miturut Daniel pasal rolas. Taun 1798 punika satunggaling “wektu pungkasan,” mila taun 538 ugi satunggaling “wektu pungkasan.” Taun 538 punika pungkasaning sewu kalih atus enem dasa taun nalika paganisme ngidak-idak pasucenipun Allah lan wadya-Nipun, ingkang ndhisiki kapausan anggenipun nindakaken pakaryan ingkang sami salebeting cacah wekdal ingkang sami.

538 nglambangaké pangwasa sing diparengaké marang kapausan, lan kanthi mangkono iku uga nglambangaké pangwasa sing diparengaké maneh marang kapausan nalika hukum Minggu. Hukum Minggu iku nandhani sawijining “wektu pungkasan.” Mulané, ayat nembelas, uga ayat siji, pitu nganti sanga, lan ayat sepuluh, kabèh padha nandhani “wektu pungkasan.” Kabeneran iki kudu dimangertèni déning wong-wong sing sumurup kapan pesen-pesen iku kudu dipasangaké. Pompey netepi ayat nembelas nalika dhèwèké ngrebut Yérusalèm. Dhèwèké banjur diterusaké déning Julius Caesar, Augustus Caesar, lan Tiberias Caesar. Kelahirané Gusti Yésus minangka sawijining “wektu pungkasan,” lan iku dumadi ing jamané Augustus Caesar.

Banjur bakal ngadeg nggentèni dheweke ana ing kalungguhane wong kang ngedol pajeg ana ing kamulyaning karajan; nanging sajroning sawetara dina dhèwèké bakal katumpes, ora awit saka nepsu, lan dudu ing peprangan. Daniel 11:20.

Ayat kaping rong puluh nambah dhaptar “wektu pungkasan-pungkasan” ing pasal sewelas, lan mangkono uga Tiberius Kaisar kang mrentah nalika panyalibanipun Kristus.

Lan ana ing kalungguhane iku bakal ngadeg sawijining wong asor, kang marang dheweke pakurmataning karajan ora bakal diparingake; nanging dheweke bakal teka kanthi tentrem, lan oleh karajan mau lumantar tembung-tembung panyanjung. Lan kanthi bala kaya banjir gedhé, wong-wong mau bakal kesirnakake saka ing ngarepane, lan bakal diremuk; iya, uga pangeraning prajanjian. Daniel 11:21, 22.

Salib iku jumeneng ana ing tengahing minggu kenabian kang Kristus rawuh kanggo netepake marang wong akeh.

Lan dhèwèké bakal netepaké prejanjèn karo akèh wong sajrone saweek: lan ing satengahing minggu iku dhèwèké bakal ndadèkaké kurban lan pisungsung mandheg, lan marga saka panyebaraning pangawulan nistha dhèwèké bakal ndadèkaké iku dadi suwung, nganti tekan wekasané, lan apa kang wis katetepaké bakal kawutahaké marang kang disuwungaké. Daniel 9:27.

Ing tengahing minggu, kita nduwèni sawijining wiwitan lan sawijining pungkasan kanggo rolas atus sewidak dina kang kapisan, kang rampung pas ana ing panggonan rolas atus sewidak dina sabanjuré diwiwiti. Minggu iku salaras karo pitung mangsa panyebaran marang karajan lor, kang makili kapirangan lan uga kapausan, sing ngidak-idak pasucèn lan bala wadya.

Banjur aku krungu ana satunggaling wong suci matur, lan ana wong suci liyané ngandika marang wong suci tartamtu kang lagi matur mau, “Nganti pira suwéné wahyu iku bab kurban padinan, lan bab panerak kang ndadèkaké karusakan, sing nyerahaké Padaleman Suci lan para wadya supaya katindhes ing sangisoré tapak sikil?” Daniel 8:13.

538 iku sawijining “wektu wekasan” lan iku selaras karo salib, kang uga minangka pungkasaning sawijining période profetik. 538 lan salib maringi loro seksi yèn wiwitan lan pungkasaning sawijining ramalan, sacara profetik, ditandhani minangka “wektu wekasan.”

Ayat selikur lan rolikur, ayat rong puluh, ayat nembelas, ayat sepuluh, ayat pitu tekan sanga lan ayat siji, kabèh nandhani “wektu wekasan.” Ayat telulikur ngenali persekutuan sing digawe wong Yahudi Makabe karo Roma kaping ing taun 161 nganti 158 SM. Sajarah Dinasti Hasmonea wiwit saka peperangané kang wiwitan nganti pungkasané ing karusakané Yerusalem ing taun 70 M, nggambarake Protestantisme murtad ing Amérika Sarékat wiwit taun 1844, yaiku pungkasaning sawijining ramalan wektu, lan mulané minangka “wektu wekasan,” sarta dipungkasi ing hukum Minggu kaya sing dilambangaké déning taun 70 M.

Ayat kaping selikur telu ngenali sawijining “wektu wekasan” ing taun 167 SM nalika perang ing Modein lan uga ing taun 70 M, loro-loroné padha dadi pralambang tumrap taun 1844 lan angger-angger dina Minggu. Ayat kaping selikur telu, ayat-ayat kaping selikur siji lan selikur loro, ayat kaping rong puluh, ayat kaping nembelas, ayat kaping sepuluh, ayat-ayat kaping pitu nganti sanga, lan ayat kaping siji, kabèh padha nandhani “wektu wekasan.”

Ayat kaping patlikur ngenali kadhaulatan utama Roma kapir sajrone telung atus sawidak taun, mangkono nandhani wiwitané ing 31 SM lan pungkasané ing taun 330 minangka “wektu pungkasan-pungkasan.” Ayat kaping pitulikur lan kaping sangang likur ngenali loro-loroné, yaiku wiwitan lan pungkasané mangsa iku, mula ayat kaping patlikur, ayat kaping pitulikur, ayat kaping sangang likur, ayat kaping telulikur, ayat kaping selikur lan kaping rolikur, ayat kaping rong puluh, ayat kaping nembelas, ayat kaping sepuluh, ayat-ayat kaping pitu nganti kaping sanga, sarta ayat kapisan kabèh padha nandhani “wektu pungkasan.”

Ayat kaping telung puluh siji nandhani taun 538 nalika piala nistha kang njalari karusakan iku dipasang, lan ayat kaping telung puluh enem lan patang puluh nandhani taun 1798 minangka “wektu wekasan.” Taun 538 ing ayat kaping telung puluh siji lan taun 1798 ing ayat kaping telung puluh enem lan patang puluh, ayat kaping rong puluh pitu lan rong puluh sanga, ayat kaping rong puluh papat, ayat kaping rong puluh telu, ayat kaping rong puluh siji lan rong puluh loro, ayat kaping rong puluh, ayat kaping nembelas, ayat kaping sepuluh, ayat kaping pitu nganti sanga, lan ayat kaping siji, kabèh padha nandhani “wektu wekasan.”

“Titime pungkasan” katandhani ping telulas sadurunge ayat patang puluh siji, yaiku angger-angger Minggu lan sawijining “titime pungkasan” maneh, kaya uga ayat patang puluh lima nalika paus tekan pungkasané tanpa ana siji waé kang nulungi. Ping limalas “titime pungkasan” dipanggonaké ana ing bab sewelas. Tema ayat sepuluh yaiku “titime pungkasan.” Iku nggambaraké kayektèn-kayektèn kang dibukak segelé ing mangsa panyegelané satus patang puluh papat èwu.

Kita badhé nerusaken ing artikel salajengipun.